

Arrest

nr. 94 666 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verbleef in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny waar u een fabriek had dat bouwmaterialen maakte.

U heeft in uw land van herkomst volgende problemen gekend.

In 2002 werd u enkele uren in een bos vastgehouden door Russische militairen. U moest er gehurkt blijven zitten met de handen op uw hoofd. U werd er niet geslagen. Na controle van uw paspoort werd u zonder meer vrijgelaten.

In 2004 werd u enkele dagen na de moord op 2 Russische soldaten door de instantie Neftepolk een uur vastgehouden door Kadyrovtsi in een huisje bij een fabriek. U werd er mishandeld. U liep hierbij een neusbreuk op. U werd zonder verdere gevolgen vrijgelaten.

In 2008 werd u meegenomen naar een verlaten garage wanneer u een moslima met een hijab die werd geslagen, wou verdedigen. U werd er tegen een muur gezet en men schoot naast u. Wanneer ze te weten kwamen dat u het meisje enkel wilde beschermen, lieten ze u vrij.

Op 27 januari 2012 kwamen een acht- à tiental Tsjetsjeense militairen van het bataljon Vostok of het bataljon Joeg naar uw fabriek. U werd er geslagen. Uw werknemer Z. en u werden door hen meegenomen naar hun gebouw. Vooraleer u naar een kamer werd gebracht werd u op de binnenkoer geslagen door imam V. met een ijzeren staaf. In de kamer werden er u twee keren elektrische shocks toegediend. Ze wilden dat u hen namen gaf van rebellen die u hielp. Uiteindelijk heeft u hen de namen van twee alcoholici gegeven.

Op 6 februari werd u vrijgelaten nadat uw neef K.U. 400.000 roebel betaalde voor uw vrijlating. Van de persoon waarmee uw neef in contact stond om u vrij te kopen, vernam hij dat u steeds opnieuw zou worden opgepakt en dat er telkens geld zou gevraagd worden voor uw vrijlating.

Hierop besloot u het land te verlaten.

Na uw vrijlating vernam u dat Z. werd verdacht van het plegen van terroristische aanslagen en het verlenen van hulp aan de rebellen.

U verklaart dat er geen verband is tussen uw drie eerste arrestaties en uw laatste arrestatie in januari 2012.

Na uw vrijlating verbleef u tot uw vertrek uit uw land van herkomst bij uw nicht in Valerik.

Op 3 maart 2012 verliet u de Russische Federatie en reed u per auto naar Oekraïne. Vervolgens kwam u per auto op 6 maart in België aan.

Op 7 maart 2012 heeft u er uw asielaanvraag ingediend.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch intern paspoort, een faxkopie van een brief van uw Belgische advocaat dd. 18.04.2012, een kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.05.2012 en een kopie van een medische afspraak. Tijdens het eerste gehoor heeft u verschillende foto's op uw gsm getoond waarop het volgende te zien was: een betonmolen, een hond, een lege ruimte in een gebouw en een elektriciteitsmeter."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden vastgesteld dat u geen afdoende bewijs heeft neergelegd betreffende de door u verklaarde asielproblemen.

Zo heeft u geen documenten neergelegd betreffende de grond waarvan u eigenaar was en waarop uw bedrijf was gevestigd.

De door u getoonde foto's op uw gsm tonen geenszins aan dat deze foto's genomen zijn in en rond de fabriek waarvan u verklaart eigenaar te zijn.

U verklaart dat u in uw land een eigendomsakte van dit perceel heeft en dat u op officiële wijze uw belastingen betaalde (CGVS 1 (05.04.2012), p. 8). Bijgevolg bestaan er documenten die uw verklaring volgens dewelke u eigenaar bent van de fabriek en de grond waarop de fabriek is gebouwd, kunnen staven.

Aangezien u in januari 2012 werd meegenomen omwille van uw werknemer Z. die in uw fabriek werkte en aangezien deze arrestatie de concrete aanleiding voor u was om uw land van herkomst te verlaten

(CGVS 1 (05.04.2012), p. 11 & 12), is dergelijk gebrek aan afdoende bewijs relevant voor uw asielaanvraag.

Ook heeft u geen enkel document neergelegd betreffende de door u verklaarde medische consultaties en operaties die u in uw land heeft gehad omwille van uw neusbreuk tijdens uw tweede arrestatie. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u bij verschillende artsen en ziekenhuizen bent geweest (CGVS 1, p. 15, 20 & 21 ; CGVS 2 (29.06.2012), p. 6, 11 & 12), is het zeer opmerkelijk dat u geen enkel document zou bezitten van één van deze consultaties.

De door u neergelegde kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.05.2012 bevat informatie betreffende de vaststellingen die de Belgische arts heeft gedaan omtrent uw linker knie. Echter, het bevat geen informatie betreffende de oorzaak van deze letsels.

Bijgevolg kan dit medisch attest geenszins aantonen dat uw knieproblemen het gevolg zijn van uw laatste arrestatie, zoals u beweert (CGVS1 , p. 19).

U kreeg na uw eerste interview voor het CGVS dat op 5 april 2012 plaatsvond, 15 werkdagen om dergelijke documenten naar het CGVS door te faxen en de originelen er te komen tonen. Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen.

Daarenboven draagt u geen afdoende uitleg aan om het gebrek aan documenten die uw asielrelaas kunnen staven, te verklaren.

Meer bepaald verklaart u tijdens uw tweede interview bij het CGVS dat u enkel uw neef, K.U., hieromtrent heeft geprobeerd te contacteren (CGVS 2, p. 2-3). U belde hem 2 à 3 keren op, maar hij nam niet op (CGVS 2, p. 2 & 4).

U verklaart niemand anders te hebben gecontacteerd omdat uw neef K.U. u, wanneer u hem voor het eerste interview bij het CGVS vroeg om uw diploma op te sturen, begon uit te schelden, zei dat u hem en uw familie niet meer moest opbellen en moest wachten tot uw familie zelf naar u belt (CGVS 2, p. 2, 3 & 4).

Omwille van deze verklaringen is het uiterst merkwaardig dat u net diezelfde neef probeert te contacteren om te vragen om documenten op te sturen en u verder geen enkele poging onderneemt om andere familieleden of kennissen te contacteren met de vraag om documenten op te sturen. Uw verklaring volgens dewelke u bang bent uw familie te contacteren omdat u bang bent dat de autoriteiten hierover te weten zullen komen en ze uw moeder of uw zus kunnen oppakken (CGVS 2, p. 3), heeft u geenszins kunnen staven. U heeft er namelijk geen enkel idee van op welke manier de instanties in uw land hierover zouden te weten kunnen komen (CGVS 2, p. 3).

Daarnaast verklaart u dat u uw vriendin A.O. niet heeft gecontacteerd om via haar documenten te bekomen omdat ze dan naar uw woning moest gaan om documenten te vragen en op die manier uw neef K.U. hierover zou te weten komen (CGVS 2, p. 3).

Deze verklaring is echter eveneens onafdoende om dergelijk gebrek aan pogingen om documenten te verzamelen, te kunnen verschonen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw aankomst in België nog contact heeft gehad met haar (CGVS 1, p. 4 ; CGVS 2, p. 3).

Daarenboven is uw vrees haar te contacteren omdat uw neef K.U. hierover zou vernemen, niet consistent met de vaststelling dat u zelf K.U. heeft proberen te contacteren.

Wat de door u neergelegde faxkopie van een brief van uw Belgische advocaat dd. 18.04.2012 betreft, dient te worden opgemerkt dat erin wordt vermeld dat u, ondanks verwoede pogingen, er niet in geslaagd bent om documenten te laten opsturen. Echter, aangezien tot bovenstaand vastgesteld gebrek aan pogingen om documenten te verzamelen werd besloten op basis van uw eigen verklaringen, kan deze faxkopie van uw advocaat dit niet wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Aangezien u geen afdoende bewijsstukken voorlegt, is het aan u om louter op basis van uw verklaringen uw asielproblemen aan te tonen.

Echter, omwille van volgende vaststellingen heeft u uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

Zo moet gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden betreffende uw laatste aanhouding in 2012.

Ten eerste heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de instantie die u toen heeft meegenomen. Meer bepaald verklaart u tijdens uw eerste interview meegenomen te zijn geweest door personen van het bataljon Vostok (CGVS 1, p. 18). Bij uw tweede interview stelt u echter meegenomen te zijn geweest door het bataljon Joeg (CGVS 2, p. 7 & 8).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het ook bataljon Vostok kan zijn (CGVS 2, p. 8).

Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ze kan niet verklaren waarom u tijdens uw tweede interview eerst meerdere keren zonder teken van enige twijfel gesteld heeft dat u werd meegenomen door bataljon Joeg.

Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de verschillen tussen de twee betreffende bataljons, stelt u dat u er weinig van begrijpt en dat de twee bataljons op dezelfde plaats zijn gevestigd (CGVS 2, p. 8). Gezien u zelf verklaart dat deze laatste arrestatie de oorzaak was van uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS 1, p. 11 & 12) en gezien u een hogere opleiding aan de universiteit heeft genoten (CGVS 1, p. 4), is het zeer opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de naam en de bevoegdheden van de instantie die u toen heeft meegenomen.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het bataljon Vostok reeds in november 2008 is ontbonden.

Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat de officiële naam ervan misschien is veranderd, hetgeen er regelmatig gebeurt, en dat de bevolking de oude namen blijft gebruiken (CGVS 2, p. 13). Deze verklaringen zijn niet afdoende, gezien het geenszins bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de naam van de betreffende instantie, kan verklaren.

Omwille van de relevantie van deze arrestatie is het uiterst merkwaardig dat u de naam van de instantie die u heeft meegenomen niet kent.

Daarnaast heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent de manier waarop u de laatste keer werd vrijgelaten.

Zo verklaart u in het eerste gehoor dat u naar buiten werd gebracht, dat uw handboeien werden losgemaakt en dat u toen vrij was om te gaan (CGVS 1, p. 19). Echter, tijdens het tweede gehoor verklaart u twee keren niet gehandboeid te zijn geweest op het moment dat u naar buiten werd gebracht en wanneer ze u zeiden dat u mocht gaan (CGVS 2, p. 9).

Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste interview andere verklaringen hieromtrent aflegde, stelt u dat u toen gehandboeid was en dat u zich daarnet heeft vergist (CGVS 2, p. 12).

Deze verklaring is niet afdoende, gezien ze uw eerdere verklaring tijdens het tweede interview volgens dewelke u niet gehandboeid was, niet vermag te verklaren.

Bovendien blijft u zeer vaag op de daaropvolgende vragen betreffende het moment waarop u toen gehandboeid was, stelt u zich dergelijk kleine details niet te herinneren en verklaart u iets te verzinnen omdat er een antwoord wordt verwacht (CGVS 2, p. 12-13).

Deze verklaringen zijn eveneens onafdoende om bovenstaande tegenstrijdigheden te verschonen. Immers, zowel bij het begin van het eerste als bij het begin van het tweede interview voor het CGVS werd er u gewezen op het belang de waarheid te vertellen (CGVS 1, p. 2 & CGVS 2, p. 2).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u de familienaam van Z., de werknemer omwille van wie u in 2012 werd gearresteerd, niet kent (CGVS 1, p. 5 & 18). Dit is uiterst opmerkelijk gezien hij reeds vier maanden onafgebroken bij u werkte en u zelf verklaarde hem redelijk goed te kennen (CGVS 1, p. 5 & 17).

Bovenstaande vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde arrestatie in 2012.

Aangezien u zelf verklaart dat deze aanhouding de concrete aanleiding was tot uw vertrek uit uw land (CGVS 1, p. 11 & 12), wordt hierdoor de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de behandelingen die u heeft ondergaan in uw land van herkomst naar aanleiding van uw tweede arrestatie in 2004.

Meer bepaald verklaart u in uw eerste gehoor dat u een tweetal weken na deze arrestatie naar het stedelijk ziekenhuis nummer 9 ging en dat u daar te weten bent gekomen dat uw neus gebroken was (CGVS 1, p. 15).

Wanneer u tijdens het tweede interview gevraagd werd op welke tijdstip u voor de eerste keer met deze opgelopen verwondingen naar een dokter of ziekenhuis ging, stelt u dat dit enkele jaren later was, meer bepaald 5 à 6 jaar later (CGVS 2, p. 6).

Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u hiervoor een arts of een ziekenhuis heeft gecontacteerd omwille van uw problemen met uw neus, ontkent u dit (CGVS 2, p. 6). Vervolgens stelt u opnieuw dat pas 5 jaren na feiten, een dokter de neusbreuk heeft vastgesteld (CGVS 2, p. 11). Wanneer u hierna werd gevraagd of dit de eerste keer was dat een arts de neusbreuk heeft gediagnosticeerd, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 11).

Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste interview andere verklaringen heeft afgelegd, verklaart u dat u ongeveer een maand na deze arrestatie naar de plaatselijke polikliniek nummer 5 of 6 bent gegaan en dat u verschillende keren naar de polikliniek bent geweest (CGVS 2, p. 11).

Op de vraag waarom u eerst stelt pas 5 à 6 jaar na de feiten naar een dokter of ziekenhuis te zijn gegaan, stelt u dat u de operatie bedoelde (CGVS 2, p. 12).

Deze verklaringen zijn echter niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Immers, ze vermogen geenszins uw verschillende achtereenvolgende verklaringen in het tweede interview voor het CGVS volgens dewelke u meermaals stelt pas na 5 à 6 jaar voor het eerst naar een arts of ziekenhuis te zijn gegaan, te verklaren.

Bovendien stelt u dat de arts van de polikliniek waar u een maand na de arrestatie naartoe zou zijn gegaan, heeft vastgesteld dat uw neus gebroken was (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring is niet te rijmen met uw eerdere verklaring volgens dewelke uw neusbreuk pas 5 à 6 jaar na de feiten werd vastgesteld door een arts.

Daarenboven moet vastgesteld worden dat u tijdens uw eerste gehoor stelt dat u in het stedelijk ziekenhuis nummer 9 te horen heeft gekregen over uw gebroken neus (CGVS 1, p. 15), terwijl u tijdens uw tweede interview stelt dit voor het eerst te horen hebben gekregen in de polikliniek nummer 5 of 6 (CGVS 2, p. 11-12).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u ook naar het stedelijk ziekenhuis te zijn gegaan nadat u naar de polikliniek bent gegaan (CGVS 2, p. 12).

Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, ze vermag niet te verklaren waarom u tijdens uw eerste interview stelt over uw neusbreuk te weten zijn gekomen in het stedelijk ziekenhuis nummer 9, en niet in de polikliniek nummer 5 of 6. Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid aangaande de door u verklaarde tweede arrestatie en ondermijnen bovendien verder de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet worden vastgesteld dat u niet goed op de hoogte bent betreffende de huidige stand van zaken omtrent de door u verklaarde problemen.

Zo verklaart u dat een instantie langskomt op uw domicilieadres (CGVS 1, p. 4 & 20). Echter, u weet niet wanneer ze voor de eerste keer zijn langsgesproken, u weet niet hoeveel keren ze er zijn langsgesproken, noch weet u of er convocaties door hen werden afgegeven (CGVS 1, p. 20).

Ook weet u niet wat er met uw bedrijf is gebeurd na uw laatste arrestatie (CGVS 1, p. 5). Nochtans heeft u uw neef K.U. gevraagd het bedrijf in de gaten te houden en heeft u sinds uw aankomst in België nog met hem gesproken (CGVS 1, p. 4, 5, 19 & 20).

Ook moet opgemerkt worden dat u stelt dat leden van het bataljon Vostok naar uw domicilieadres komen (CGVS 1, p. 20), terwijl het bataljon Vostok reeds in 2008 is ontbonden (zie supra).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u weinig inspanningen heeft geleverd om zich te informeren omtrent de stand van zaken in uw land omtrent uw problemen.

Zo blijkt u voor ons eerste interview enkel contact te hebben gehad met uw neef K.U. en met uw vriendin A.O. (CGVS 1, p. 4). In de periode tussen uw twee interviews voor het CGVS verklaart u enkel tevergeefs uw neef K.U. te hebben gecontacteerd (CGVS 2, p. 2 & 3). Uw verklaringen voor dit nalaten sinds uw eerste interview voor het CGVS, werden reeds beschouwd als onafdoende (zie supra). Dergelijk gebrek aan inspanningen om zich te informeren omtrent de stand van zaken van uw problemen, getuigt van een desinteresse in de door u verklaarde problemen.

Eveneens moet opgemerkt worden dat vermoed wordt dat u uw Russisch internationaal paspoort verborgen houdt voor de bevoegde Belgische asielinstanties.

U verklaart met een chauffeur per auto naar België te zijn gereisd en onderweg te zijn gecontroleerd (CGVS 1, p. 9). U verklaart dat er tijdens de reis voor u een paspoort werd gebruikt met de naam 'K.A.K.' (CGVS 1, p. 7). Echter, u weet niet van welk land het een paspoort betrof, noch weet u of er een visum in dat paspoort stond (CGVS 1, p. 8). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van welk paspoort er voor u werd gebruikt en van het feit of er al dan niet een visum instond.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent weinig geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Immers, uw Russisch intern paspoort bevat louter informatie betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt.

De faxkopie van een brief van uw Belgische advocaat dd. 18.04.2012, de kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.05.2012 en de foto's die u tijdens het eerste gehoor op uw gsm liet zien waar een betonmolen, een hond, een lege ruimte in een gebouw en een elektriciteitsmeter op afgebeeld stonden, werden reeds besproken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 augustus 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Wat betreft het lastens hem weerhouden gebrek aan bewijs, stelt verzoeker dat hij zich hiervan bewust is en dat hij ten eerste betreurt dat hij er niet in geslaagd is meer documenten te bekomen; volgens hem is het echter (zie het verzoekschrift, p. 6) *"geenszins zo dat verzoeker zich hiertoe geen moeite zou hebben getroost of documenten zou achterhouden"*. Hij stelt dat hij contact heeft proberen te zoeken met zijn familie, maar dat hij hier niet in geslaagd is en hij zijn familie en vriendin niet onnodig in gevaar wou brengen. Hij wijst erop dat de stukken die hij neerlegde, waarachtig zijn, dat nergens door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat ze niet stroken met de werkelijkheid en dat ze aldus zijn asielrelaas wel degelijk ondersteunen.

Waar de commissaris-generaal verzoekers asielrelaas niet aannemelijk acht, wijst verzoeker erop dat hij *"zeer uitvoerig is gehoord"*, gedurende 4 uur, en dat het verhoor op 29 juni 2012 werd voortgezet, zijnde *"meer dan anderhalve maand nadat het eerste verhoor was doorgegaan"*. Hij onderstreept dat de *"waarlijk minieme en irrelevante"* tegenstrijdigheden die worden aangehaald *"zich allemaal stellen tussen het eerste verhoor en het tweede"*.

Verder is verzoeker van mening dat de beweerde tegenstrijdigheden niet raken aan de kern van zijn asielrelaas.

Wat betreft verzoekers verklaringen over het bataljon, ziet verzoeker het probleem van de commissaris-generaal niet, gezien (zie het verzoekschrift, p. 7) *"de vaststelling is en blijft toch vooreerst dat hij werd meegenomen door militairen en werd mishandeld"*; volgens verzoeker doet het feit dat hij de juiste naam van het bataljon niet kon noemen geen afbreuk aan de ernst van de hem overkomen feiten. Verder stelt hij dat de oude naam "Vostok" nog gebruikt wordt door de plaatselijke bevolking.

Aangaande de verklaringen over de handboeien bij zijn vrijlating, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 8) *"ontgaat de relevantie van dit element in het relaas van verzoeker hem toch enigszins"*; hij is van mening dat het al dan niet dragen van handboeien bij een vrijlating een detail is *"als dat wordt geplaatst tegen de dagenlange mishandelingen die door verzoeker zijn ondergaan"*. Volgens hem zoekt de commissaris-generaal *"waarlijk spijkers op laag water"*.

Dat hij de familienaam van Z. niet kan noemen doet volgens verzoeker *"geen enkele afbreuk aan zijn asielrelaas en kan toch bezwaarlijk worden aangewend om het ongeloofwaardig te maken"*.

Betreffende verzoekers verklaringen omtrent zijn medische behandelingen in 2004, laat hij gelden dat deze *"niet in verband staan met de reden van de vlucht van verzoeker"*. Hij legt uit dat hij heeft weergegeven wat hij zich nog van deze arrestatie kon herinneren, maar wijst erop dat de feiten ondertussen dateren van acht jaar geleden, waardoor het volgens hem normaal is dat hij niet meer tot in het kleinste detail kan specificeren waar, wanneer en hoelang hij is opgenomen; verzoeker voert dienaangaande aan dat hij geen *"wandelende databank"* is.

Waar verzoeker door de commissaris-generaal ten laste wordt gelegd dat hij zich niet voldoende geïnformeerd heeft over de stand van zaken in zijn land van herkomst na zijn vlucht, laat verzoeker

gelden dat hij de situatie niet erger wenst te maken door zijn familie en vriendin in gevaar te brengen. Hij legt uit dat hij (zie het verzoekschrift, p. 9) "*verwoede pogingen*" ondernomen heeft om zijn neef te bereiken, maar dat deze hem bij het eerste contact duidelijk maakte dat hij daardoor grote risico's liep. Op het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Russisch internationaal paspoort verborgen houdt, antwoordt verzoeker dat hiervan "*geen enkel bewijs*" wordt bijgebracht.

Hij voert aan dat het vertrouwen van de commissaris-generaal in de grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone blijkbaar eindeloos is, terwijl volgens hem niet anders kan worden vastgesteld dan dat dagdagelijks vluchtelingen de Schengenzone binnenkomen met valse identiteitsdocumenten. Verzoeker stelt dat hij "*naar goed vermogen en in alle vertrouwen de volledige details van zijn manier van reizen tot België (heeft) uiteengezet*". Hij wijst erop "*dat de mogelijkheid om met valse papieren de grens over te steken niet absoluut wordt uitgesloten*" door de commissaris-generaal, maar dat dit enkel "*als zeer risicovol*" bestempeld wordt. Verzoeker besluit dienaangaande: "*Onwaarschijnlijk is daarom nog niet onmogelijk*".

Verzoeker stelt dat hij de indruk heeft (zie het verzoekschrift, p. 10) dat de commissaris-generaal zijn relaas "*nogal gemakkelijk als ongeloofwaardig bestempelt*", terwijl hij zeer uitgebreid werd verhoord en aldaar een waarachtig relaas vertelde.

Verzoeker is van mening dat de werkelijke reden van zijn vlucht op geen enkel moment door de commissaris-generaal wordt weerlegd of in twijfel getrokken; volgens verzoeker is het "*enkel over de randinformatie die aan verzoeker werd gevraagd, dat beweerde tegenstrijdigheden worden aangehaald*".

Verzoeker wijst erop dat zijn identiteit en de mensenrechtenschendingen in zijn land van herkomst niet worden betwist. Hij stelt dat zijn relaas té gedetailleerd is om verzonnen te zijn. Hij vermeldt dat hij niet bij het eerste feit gevlucht is en dat hij gedurende lange tijd gepoogd heeft om een leven op te bouwen in zijn thuisland maar dat de feiten in januari 2012 dit "*op drastische wijze*" doorkruist hebben.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar zijn standpunten betreffende de vluchtelingenstatus.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker geen afdoend bewijs bijbracht van de door hem verklaarde problemen:

“Zo heeft u geen documenten neergelegd betreffende de grond waarvan u eigenaar was en waarop uw bedrijf was gevestigd. De door u getoonde foto's op uw gsm tonen geenszins aan dat deze foto's genomen zijn in en rond de fabriek waarvan u verklaart eigenaar te zijn.

U verklaart dat u in uw land een eigendomsakte van dit perceel heeft en dat u op officiële wijze uw belastingen betaalde (CGVS 1 (05.04.2012), p. 8). Bijgevolg bestaan er documenten die uw verklaring volgens dewelke u eigenaar bent van de fabriek en de grond waarop de fabriek is gebouwd, kunnen staven.

Aangezien u in januari 2012 werd meegenomen omwille van uw werknemer Z. die in uw fabriek werkte en aangezien deze arrestatie de concrete aanleiding voor u was om uw land van herkomst te verlaten (CGVS 1 (05.04.2012), p. 11 & 12), is dergelijk gebrek aan afdoende bewijs relevant voor uw asielaanvraag.

Ook heeft u geen enkel document neergelegd betreffende de door u verklaarde medische consultaties en operaties die u in uw land heeft gehad omwille van uw neusbreuk tijdens uw tweede arrestatie. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u bij verschillende artsen en ziekenhuizen bent geweest (CGVS 1, p. 15, 20 & 21 ; CGVS 2 (29.06.2012), p. 6, 11 & 12), is het zeer opmerkelijk dat u geen enkel document zou bezitten van één van deze consultaties.

De door u neergelegde kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.05.2012 bevat informatie betreffende de vaststellingen die de Belgische arts heeft gedaan omtrent uw linker knie. Echter, het bevat geen informatie betreffende de oorzaak van deze letsels. Bijgevolg kan dit medisch attest geenszins aantonen dat uw knieproblemen het gevolg zijn van uw laatste arrestatie, zoals u beweert (CGVS1, p. 19).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zich hiervan bewust is en dat hij dit betreurt; volgens hem is het echter *“geenszins zo dat verzoeker zich hiertoe geen moeite zou hebben getroost of documenten zou achterhouden”*. Hij legt uit dat hij contact heeft proberen zoeken met zijn familie, maar dat hij hier niet in slaagde en zijn familie en vriendin niet onnodig in gevaar wou brengen.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van de grond waarvan hij eigenaar was - terwijl hij verklaarde in zijn land van herkomst te beschikken over een eigendomsakte van het perceel en tevens verklaarde dat hij de belastingen op officiële wijze - en van de medische consultaties en operaties na zijn tweede arrestatie - terwijl verzoeker verklaarde dat hij bij verschillende artsen en ziekenhuizen geweest was -.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Verzoekers loutere verklaring dat hij contact heeft proberen zoeken met zijn familie, maar dat hij hier niet in slaagde en zijn familie en vriendin niet onnodig in gevaar wou brengen, toont geenszins aan dat hij ernstige inspanningen heeft gedaan om bewijsstukken te bekomen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor bovendien zelf dat hij geen enkel idee had van op welke manier de instanties in zijn land van herkomst te weten zouden komen dat hij zijn familie contacteert.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker enerzijds verklaarde dat zijn neef K.U. hem na een eerste contact begon uit te schelden en hem en zijn familie niet meer op te bellen, en tevens bang was om zijn vriendin te contacteren omdat K.U. dit te weten zou komen, terwijl verzoeker anderzijds verklaarde dat hij na dit eerste contact diezelfde K.U. probeerde te contacteren om documenten te bekomen, maar toch geen poging ondernam om andere familieleden of kennissen te contacteren met de vraag om documenten op te sturen.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op wijst dat de stukken die hij neerlegde, waarachtig zijn, dat nergens door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat ze niet stroken met de werkelijkheid en dat ze zijn asielrelaas wél degelijk ondersteunen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde

documenten; ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal stelde verder vast dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende zijn laatste aanhouding:

“Ten eerste heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de instantie die u toen heeft meegenomen. Meer bepaald verklaart u tijdens uw eerste interview meegenomen te zijn geweest door personen van het bataljon Vostok (CGVS 1, p. 18).

Bij uw tweede interview stelt u echter meegenomen te zijn geweest door het bataljon Joeg (CGVS 2, p. 7 & 8).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het ook bataljon Vostok kan zijn (CGVS 2, p. 8).

Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ze kan niet verklaren waarom u tijdens uw tweede interview eerst meerdere keren zonder teken van enige twijfel gesteld heeft dat u werd meegenomen door bataljon Joeg. Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de verschillen tussen de twee betreffende bataljons, stelt u dat u er weinig van begrijpt en dat de twee bataljons op dezelfde plaats zijn gevestigd (CGVS 2, p. 8).

Gezien u zelf verklaart dat deze laatste arrestatie de oorzaak was van uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS 1, p. 11 & 12) en gezien u een hogere opleiding aan de universiteit heeft genoten (CGVS 1, p. 4), is het zeer opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de naam en de bevoegdheden van de instantie die u toen heeft meegenomen.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het bataljon Vostok reeds in november 2008 is ontbonden.

Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat de officiële naam ervan misschien is veranderd, hetgeen er regelmatig gebeurt, en dat de bevolking de oude namen blijft gebruiken (CGVS 2, p. 13).

Deze verklaringen zijn niet afdoende, gezien het geenszins bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de naam van de betreffende instantie, kan verklaren. Omwille van de relevantie van deze arrestatie is het uiterst merkwaardig dat u de naam van de instantie die u heeft meegenomen niet kent.

Daarnaast heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent de manier waarop u de laatste keer werd vrijgelaten.

Zo verklaart u in het eerste gehoor dat u naar buiten werd gebracht, dat uw handboeien werden losgemaakt en dat u toen vrij was om te gaan (CGVS 1, p. 19).

Echter, tijdens het tweede gehoor verklaart u twee keren niet gehandboeid te zijn geweest op het moment dat u naar buiten werd gebracht en wanneer ze u zeiden dat u mocht gaan (CGVS 2, p. 9).

Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste interview andere verklaringen hieromtrent aflegde, stelt u dat u toen gehandboeid was en dat u zich daarnet heeft vergist (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring is niet afdoende, gezien ze uw eerdere verklaring tijdens het tweede interview volgens dewelke u niet gehandboeid was, niet vermag te verklaren. Bovendien blijft u zeer vaag op de daaropvolgende vragen betreffende het moment waarop u toen gehandboeid was, stelt u zich dergelijk kleine details niet te herinneren en verklaart u iets te verzinnen omdat er een antwoord wordt verwacht (CGVS 2, p. 12-13). Deze verklaringen zijn eveneens onafdoende om bovenstaande tegenstrijdigheden te verschonen. Immers, zowel bij het begin van het eerste als bij het begin van het tweede interview voor het CGVS werd er u gewezen op het belang de waarheid te vertellen (CGVS 1, p. 2 & CGVS 2, p. 2).

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u de familienaam van Z., de werknemer omwille van wie u in 2012 werd gearresteerd, niet kent (CGVS 1, p. 5 & 18). Dit is uiterst opmerkelijk gezien hij reeds vier maanden onafgebroken bij u werkte en u zelf verklaarde hem redelijk goed te kennen (CGVS 1, p. 5 & 17).”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij *“zeer uitvoerig is gehoord”*, gedurende vier uur, en dat het gehoor op 29 juni 2012 werd voortgezet, zijnde *“meer dan anderhalve maand nadat het eerste verhoor was doorgedaan”*; hij onderstreept dat de *“waarlijk minieme en irrelevante”* tegenstrijdigheden die worden aangehaald *“zich allemaal stellen tussen het eerste verhoor en het tweede”*.

Wat betreft zijn verklaringen over het bataljon, stelt verzoeker het probleem van de commissaris-generaal niet te zien, gezien *“de vaststelling is en blijft toch vooreerst dat hij werd meegenomen door militairen en werd mishandeld”*; verder stelt hij dat de oude naam Vostok nog gebruikt wordt door de bevolking ter plaatse.

Aangaande zijn verklaringen over het al dan niet dragen van handboeien bij zijn vrijlating, stelt verzoeker dat *“ontgaat de relevantie van dit element in het relaas van verzoeker hem toch enigszins”*; hij

acht het al dan niet dragen van handboeien bij een vrijlating een detail *“als dat wordt geplaatst tegen de dagenlange mishandelingen die door verzoeker zijn ondergaan”*.

Dat verzoeker de familienaam van Z. niet kan noemen doet volgens hem evenmin *“afbreuk aan zijn asielaansluiting en kan toch bezwaarlijk worden aangewend om het ongeloofwaardig te maken”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aanvoert die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaansluiting, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben volgens de Raad geen betrekking op details, maar wel degelijk op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472), namelijk de laatste aanhouding in januari 2012.

De Raad aanvaardt dan ook niet dat zoals verzoeker aanvoert de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt, noch dat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel details zijn die de geloofwaardigheid van zijn asielaansluiting niet raken.

De tegenstrijdigheden keren zich wel degelijk tegen de geloofwaardigheid van het aansluiting.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing bovendien nog tegenstrijdigheden op in de verklaringen van verzoeker aangaande de behandelingen die hij onderging naar aanleiding van zijn tweede arrestatie in 2004:

“Meer bepaald verklaart u in uw eerste gehoor dat u een tweetal weken na deze arrestatie naar het stedelijk ziekenhuis nummer 9 ging en dat u daar te weten bent gekomen dat uw neus gebroken was (CGVS 1, p. 15). Wanneer u tijdens het tweede interview gevraagd werd op welke tijdstip u voor de eerste keer met deze opgelopen verwondingen naar een dokter of ziekenhuis ging, stelt u dat dit enkele jaren later was, meer bepaald 5 à 6 jaar later (CGVS 2, p. 6). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u hiervoor een arts of een ziekenhuis heeft gecontacteerd omwille van uw problemen met uw neus, ontkent u dit (CGVS 2, p. 6). Vervolgens stelt u opnieuw dat pas 5 jaren na feiten, een dokter de neusbreuk heeft vastgesteld (CGVS 2, p. 11). Wanneer u hierna werd gevraagd of dit de eerste keer was dat een arts de neusbreuk heeft gediagnosticeerd, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste interview andere verklaringen heeft afgelegd, verklaart u dat u ongeveer een maand na deze arrestatie naar de plaatselijke polikliniek nummer 5 of 6 bent gegaan en dat u verschillende keren naar de polikliniek bent geweest (CGVS 2, p. 11). Op de vraag waarom u eerst stelt pas 5 à 6 jaar na de feiten naar een dokter of ziekenhuis te zijn gegaan, stelt u dat u de operatie bedoelde (CGVS 2, p. 12). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Immers, ze vermogen geenszins uw verschillende achtereenvolgende verklaringen in het tweede interview voor het CGVS volgens dewelke u meermaals stelt pas na 5 à 6 jaar voor het eerst naar een arts of ziekenhuis te zijn gegaan, te verklaren. Bovendien stelt u dat de arts van de polikliniek waar u een maand na de arrestatie naartoe zou zijn gegaan, heeft vastgesteld dat uw neus gebroken was (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring is niet te rijmen met uw eerdere verklaring volgens dewelke uw neusbreuk pas 5 à 6 jaar na de feiten werd vastgesteld door een arts. Daarenboven moet vastgesteld worden dat u tijdens uw eerste gehoor stelt dat u in het stedelijk ziekenhuis nummer 9 te horen heeft gekregen over uw gebroken neus (CGVS 1, p. 15), terwijl u tijdens uw tweede interview stelt dit voor het eerst te horen hebben gekregen in de polikliniek nummer 5 of 6 (CGVS 2, p. 11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u ook naar het stedelijk ziekenhuis te zijn gegaan nadat u naar de polikliniek bent gegaan (CGVS 2, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, ze vermag niet te verklaren waarom u tijdens uw eerste interview stelt over uw neusbreuk te weten zijn gekomen in het stedelijk ziekenhuis nummer 9, en niet in de polikliniek nummer 5 of 6.”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat deze tegenstrijdigheden *“niet in verband staan met de reden van de vlucht van verzoeker”*. Hij stelt dat hij heeft weergegeven wat hij zich nog van deze arrestatie kon herinneren, maar benadrukt dat de feiten ondertussen dateren van acht jaar geleden, waardoor het volgens hem normaal is dat hij niet meer tot in het kleinste detail kan specificeren waar, wanneer en hoe lang hij is opgenomen. Verzoeker stelt dat hij geen *“wandelande databank”* is.

Vooreerst benadrukt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De Raad merkt verder op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn; het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De commissaris-generaal was verder nog van oordeel dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is van de huidige stand van zaken in zijn land van herkomst omtrent de door hem verklaarde problemen en dat verzoeker weinig inspanningen leverde om zich te informeren over de stand van zaken.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij de situatie niet erger wenst te maken door zijn familie en vriendin in gevaar te brengen; hij legt uit dat hij "*verwoede pogingen*" ondernomen heeft om zijn neef te bereiken, maar dat hem bij het eerste contact duidelijk werd gemaakt dat hij risico's liep door met hem contact op te nemen.

Gelet op bovenstaande motivering hieromtrent, wordt verzoekers uitleg niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan de door verzoeker verklaarde reisweg.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal geen enkel bewijs bijbrengt van zijn vermoeden dat verzoeker zijn internationaal paspoort verborgen houdt voor de Belgische asieldiensten. Hij voert aan dat het vertrouwen van de commissaris-generaal in de grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone blijkbaar eindeloos is, terwijl volgens hem niet anders kan worden vastgesteld dan dat dagdagelijks vluchtelingen de Schengenzone binnenkomen met valse identiteitsdocumenten. Verzoeker wijst er nog op "*dat de mogelijkheid om met valse papieren de grens over te steken niet absoluut wordt uitgesloten*" door de commissaris-generaal, maar dat dit enkel "*als zeer risicovol*" bestempeld wordt. Verzoeker besluit dienaangaande: "*Onwaarschijnlijk is daarom nog niet onmogelijk*".

De Raad stelt vast dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Verzoekers blote bewering dat niet anders kan worden vastgesteld dan dat dagdagelijks vluchtelingen de Schengenzone binnenkomen met valse identiteitsdocumenten doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het inderdaad onwaarschijnlijk dat deze zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van welk paspoort er voor verzoeker werd gebruikt en van het feit of er al dan niet een visum instond.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat verzoeker "*naar goed vermogen en in alle vertrouwen de volledige details van zijn manier van reizen tot België (heeft) uiteengezet*", zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift.

De raad stelt vast dat verzoeker zich er in zijn verzoekschrift toe beperkt om de motieven van de bestreden beslissing te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, wordt geenszins aangenomen dat de werkelijke reden van zijn vlucht op geen enkel moment door de commissaris-generaal wordt weerlegd of in twijfel getrokken, noch dat *“enkel over de randinformatie die aan verzoeker werd gevraagd beweerde tegenstrijdigheden worden aangehaald”*.

Verzoekers stellingen in zijn verzoekschrift dat zijn identiteit en de mensenrechtenschendingen in zijn land van herkomst niet worden betwist, dat hij niet bij het eerste feit gevluht is en dat hij gedurende lange tijd gepoogd heeft om een leven op te bouwen in zijn thuisland, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande ongelooftwaardigheden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongelooftwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Verzoeker legde ter terechtzitting twee stukken neer, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

De Raad neemt deze stukken derhalve niet in overweging in toepassing van artikel 8 PrRvV.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 5 mei en op 29 juni 2012 op het Commissariaat-generaal, telkens afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door een advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE